

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **L. A. A.**, nar., e.č., státní příslušnost, hlášen k pobytu na adrese:, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 22.5.2015, č.j. OAM-373/ZA-ZA04-ZA15-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah žaloby

Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle §10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Španělské království.

V žalobě žalobce namítl porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), dále rovněž §25 odst. 1 písm. b) ve spojení s §10a písm. e) zákona o azylu a článku 3 nařízení č. 604/2013. Žalovaný dle jeho názoru neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť napadené rozhodnutí opřel o to, že byl žalobce „pravděpodobným“ držitelem víza do Španělska. Tuto skutečnost však dostatečně neprokázal. Vycházel pouze z tvrzení žalobce. Žalobce sice uvedl, že do Španělska přicestoval, toto tvrzení však nemůže určit odpovědnost jiného státu a zprostit povinnosti za vyřízení žádosti Českou republiku. Žalobce poukázal na čl. 13 a definici potřebných důkazů dle přílohy II. nařízení č. 604/2013.

Žalovaný zřejmě příslušnost Španělského království určil dle kritéria čl. 12 nařízení č. 604/2013. Toto nařízení však vůbec nemělo být aplikováno, neboť musí být prokázáno, že žalobce je držitelem platného víza. Toto však prokázáno nebylo, žalobce v napadeném rozhodnutí hovoří o pouhé pravděpodobnosti, to však není dostatečné ani s ohledem na ustanovení § 3 správního řádu. Neexistovaly žádné přímé důkazy. Nepřímým důkazem jsou pouze „podrobná a ověřitelná prohlášení žadatele“, což v tomto případě rovněž nebylo dáno.

Žalobce svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu projevil v České republice, v rámci své žádosti uvedl, že přicestoval letecky z Alžírsko do Španělska, žádné doklady k tomu však dispozici nejsou. Pouhé domněnky pro shledání odpovědnosti jiného státu nepostačují. Účelem Dublinského systému je zajistit efektivní přístup k azylovému řízení osobám, které to potřebují, cílem je urychlené vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalobce podmínky pro určení odpovědnosti Španělského království nebyly dány, dle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 je odpovědným státem česká republika.

V úvodu žaloby žalobce avizoval žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, v odůvodnění pak pouze uvedl, že „žádost o přiznání odkladného účinku bude doplněna“. Doplnění žaloby obsahující nezbytná tvrzení k návrhu na vydání odkladného účinku bylo soudu doručeno 9. 7. 2015. Protože žaloba, doručená soudu 30. 6. 2015 neobsahovala žádá tvrzení k odkladnému účinku, třicetidenní lhůtu k rozhodnutí o odkladném účinku soud vztahuje až ke dni 9. 7. 2015.

Žádost o přiznání odkladnému účinku ve smyslu ustanovení § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), žalobce odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí pro něho znamená zásadní újmu – bude nucen vycestovat do Španělského království, ačkoliv dle jeho názoru je k posouzení jeho žádosti odpovědná Česká republika, kde má zázemí. Navíc není zřejmé, jakým způsobem by měl přesun do Španělska realizovat. Disponuje pouze výjezdním příkazem s platností do 14. 7. 2015. S tímto dokladem však cestovat nemůže, dle Schengenského hraničního kodexu lze do států Schengenu cestovat pouze s platným vízem a cestovním dokladem, tyto doklady však nemá.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se na výzvu krajského soudu vyjádřil k žalobě i k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tak, že navrhuje jejich zamítnutí.

Žalobní námitky pokládá za nedůvodné. Napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, opřené o bezprostředně závazné nařízení č. 604/2013. Žalovaný vycházel z údajů, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě těchto skutečností

dospěl správní orgán k závěru, že žalobce byl pravděpodobným držitelem krátkodobého schengenského víza vydaného Španělským královstvím a požádal Španělské království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dne 14. 5. 2015 správní orgán obdržel vyjádření, že Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce, čímž s jistotou potvrdilo, že žalobce, ostatně jak sám vypověděl, se po opuštění země zdržoval ve Španělsku. Španělské království je povinné k posouzení žádosti žalobce podle čl. 18 nařízení č. 604/2013. Pokud žalobce namítá, že žalovaný rozhodl, aniž měl k dispozici přímý důkaz o udělení víza, jako je například cestovní pas, je nutno zdůraznit, že žalobce svůj cestovní doklad obsahující vízum záměrně roztrhal. Ve Španělském království žádají o mezinárodní ochranu ročně tisíce uprchlíků, což nesevčí o obavách uprchlíků z tamního azylového systému. Přiznání odkladného účinku je podle názoru žalovaného vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy, kdy by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro žalobce znamenaly nenahraditelnou újmu, nikoliv pro situaci, v níž se ocitá každý žalobce v případě, kdy žaloba nemá ze zákona odkladný účinek.

III. Replika žalobce

Žalobce v replice především zdůraznil, že k určení odpovědného členského státu podle nařízení č. 604/2013 může dojít na základě nepřímých ověřitelných důkazů. Správní orgán mohl ověření provést prostřednictvím systému VIS, což neučinil. Předání žalobce do Španělska, kde, jak žalovaný připustil, je velké množství uprchlíků, bude pro žalobce znamenat, že bude dlouhé roky čekat na vyřešení svého statutu a nemá zde žádné vazby. V ČR je podáváno málo žádostí o mezinárodní ochranu, navíc zde má žalobce strýce. S ohledem na zdravotní stav žalobce a požadavek na rychlý a efektivní přístup k mezinárodní ochraně by měla být ČR odpovědným státem k posouzení žádosti žalobce.

VI. Posouzení žaloby soudem

Vzhledem k tomu, že soud ve věci samé rozhodl neprodleně, a to ve lhůtě pro rozhodnutí o odkladném účinku, nepovažoval za nezbytné o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodovat. (soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 3/2003-44 ze dne 28.8.2003, který je vydán ve Sb. NSS pod č. 173/2004).

Žalobce souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost uvést důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Žalobci byl poskytnut při podání žádosti dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování. S ohledem na skutečnosti tvrzené žalobcem v žádosti byl procesní postup žalovaného ve věci zvolen správně.

Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně skutečnosti, zda byl žalobce držitelem platného víza s tím, že žalovaný hovořil o pouhé „pravděpodobnosti“. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí s odkazem na tvrzení žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, že v době, kdy žalobce na území České republiky učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, byl „pravděpodobným“ držitelem schengenského víza, vydaným Španělským královstvím.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že: *„Z Alžírsko jsem odletěl do Barcelony. Měl jsem svůj pas a španělské vízum. Požádal jsem o španělské vízum, protože to bylo snadné. Bylo to turistické vízum. Ve Španělsku jsem svůj pas roztrhal, měl jsem totiž strach, aby mě neposlali zpět do Alžírsko.“*

Dle názoru soudu za těchto okolností, kdy žalovaný neměl vízum k dispozici, učinil z tvrzení žalobce správný závěr o jeho pravděpodobnosti. Nicméně tato pravděpodobnost byla odstraněna jistotou, pokud Španělské království výslovně uznalo svoji odpovědnost k posouzení žádosti žalobce s odkazem na čl. 12 odst. 2 nařízení č. 604/2013, jak vyplývá z akceptace přemístění žalobce, která je na čl. 26 správního spisu.

Žalovaný dle názoru soudu tedy dostatečně zjistil skutkový stav věci, jistý nedostatek lze spatřovat pouze v odůvodnění, pokud žalovaný setrval pouze na uvedené pravděpodobnosti na základě tvrzení žalobce. Ve vztahu k akceptaci přemístění ze strany Španělského království uvedl pouze, že byla dána, neuvedl konkrétně, z jakých důvodů, nicméně dle názoru soudu bylo na místě výslovně tento důvod v rozhodnutí zmínit. Protože však důvod pro postup dle nařízení č. 604/2013 jednoznačně z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, je také zřejmé, proč Španělské království akceptovalo svoji odpovědnost. Uvedená vada odůvodnění tedy dle názoru soudu nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, tvrzení žalobce uvedené v žádosti bylo podpořeno akceptací ze strany Španělského království s uvedením důvodů. Tyto důkazní prostředky jsou ve svém spojení naprosto dostatečné.

V ostatních posuzovaných otázkách žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodujícími skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost shledal nepřipustnou podle § 10a písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení č. 604/2013 je Španělské království.

Vzhledem k uvedenému žalovaný nemohl posuzovat konkrétní důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany a byl dán důvod pro použití § 10 písm. b) zákona o azylu.

Soud odkazuje v této souvislosti na shodný názor prezentovaný v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2011, čj. 63 Az 12/2009-82: „*Je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie než Česká republika, byly ve správním řízení dány důvody k aplikaci § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a proto je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*“

Žalovaný v žalobě poukazoval na to, že mu není zřejmé, jak má být napadené rozhodnutí realizováno, domnívá se, že je očekáváno, že do Španělska odcestuje sám. Konstatoval, že mu byl udělen výjezdní příkaz. K tomu soud uvádí, že přemístění žadatele upravuje čl. 29 nařízení č. 604/2013 a náklady spojené s tímto přemístěním čl. 30 uvedeného nařízení.

Krajský soud v Brně konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně a jeho rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová